

קִוְנֶטַּרְס

אָבָה וְשָׁלוֹם

יָגַלְתָּ אֶת מַעֲלַת אַהֲבַת יִשְׂרָאֵל, שָׁאַחֲד אָוֶה
אֶת זָוְלָתוֹ, וַמַּעֲלַת הַשְּׁלוֹם, וְגַנּוֹת הַמְּתֻלָּקָת,
אֲשֶׁר מִשְׁם בָּאִים כָּל הַצְּרוֹת וְהַיְסוּרִים לְאָדָם.

בְּנֵי וּמִיסְדֵּן עַל־פִּי דָּבָרִי
רַبְנָנוּ הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹור הַגָּנוֹן וְהַצְּפָנוֹן
בּוֹצִיאָנוּ קָדִישָׁא עַלְּאָה, אֲדוֹגָנוּ, מָוִרָנוּ וְרַבְנָנוּ
רַבִּי נְחַמֵּן מִבְּרִסְלָב, זִכְוָתוֹ יָגֵן עַלְינוּ
וְעַל־פִּי דָּבָרִי תַּלְמִידֵוּ, מָוִרָנוּ הַגָּאוֹן
הַקָּדוֹשׁ, אֹור נְפָלָא, אֲשֶׁר כָּל רֹז לֹא אָנִיס לֵיה
רַבִּי נְתָן מִבְּרִסְלָב, זִכְוָתוֹ יָגֵן עַלְינוּ
וּמְשַׁלֵּב בְּפָסּוּקִי תּוֹרָה, גְּבִיאִים, פָּתוּבִים וּמְאֻמָּרִי
חִכְמִינָנוּ הַקָּדוֹשִׁים מִגְמָרָא וּמִדְרָשִׁים וּזְהָרָה הַקָּדוֹשׁ

הַוּבָא לְדִפּוֹס עַל־יְדֵי
חַסִּידִי בְּרִסְלָב
עִיה"ק יְרוֹשָׁלַיִם תּוֹבָב"א

מוֹהָרָא"ש ב"י אמר, אשר אין עוד
טוב בזאת ה

- עולם כמו שאדם קונה
- לעצמיו מדת אהבה, שאוהב את כל
- בר ישראל, והוא בשלום עם כלם.
- ואל זה זוכים דיקא על ידי תקף
- האמונה, כשהאדם מתחזק באמונה
- פשיטה בו יתפרק, וירודע אשר אין
- בלעדיו יתפרק כלל, הוא אוהב את
- כל אחד, והוא בשלום עם כלם.

(אמרי-מוֹהָרָא"ש, חלק ב', סימן תקלט)

קונטֿרָס

אהֶבֶה רְשִׁלּוֹם

.א.

עַל-יְדֵי אֲמֹנוֹנָה חִזְקָה בּוֹ יִתְּפַרְּחֶה, יִאֱהַב אֶת כָּל בָּר
יִשְׂרָאֵל, וַיְהִי בְּשִׁלּוֹם עִם כָּלָם

בְּנֵי וּבְנֹותֵי הַיקְרִים: עַלְיכֶם לְהַתְּחִזֵּק בְּאֲמֹנוֹנָה
פְּשׁוֹטָה בּוֹ יִתְּפַרְּחֶה, וַיְכַל שְׁתְּחִדְרוֹ בְּעַצְמָכֶם
הָאֲמֹנוֹנָה בְּבּוֹרָא יִתְּפַרְּחֶה שְׁמוֹ, עַל-יְדֵי-זֶה כָּל מִתְּלָךְ
חַיִּיכֶם יִשְׁתַּגֵּן לְגָמְרִי; כִּי כִּשְׁיִשְׁלַח לְאָדָם אֲמֹנוֹנָה
בְּבּוֹרָא עֹזֶלֶם, אָזִי אֵין לוֹ עַסְקָה עִם שֻׁוּם בְּרִיחָה
שְׁבָעוֹלָם, הוּא תָּמִיד בְּ"אהֶבֶה וּבְשִׁלּוֹם" עִם כָּלָם.
מַתִּי יִשְׁלַח לְאָדָם מְרִיבּוֹת עִם הַזּוֹלָת? אִמְתִּי יִשְׁנַם
וּכְפֹהִים בֵּין הַבָּרוּחוֹת? כִּשְׁאֵין אֲמֹנוֹנָה, וְחוֹשְׁבִים

שַׁהוּלָם הַזֶּה הַגְּשִׁמֵּי וַהֲחִמֵּי מְנֻתקֵּן מִכֶּל הַעוֹלָמוֹת, וְכֹאלו זו מִצְיאוֹת בְּפִנֵּי עַצְמָה, אֵז שִׁינַּך שָׂאַחַד יַרְיֵב וַיַּתְקוּטֵט עִם הַשְׁנִי, שָׂאַחַד יַתְוַחֵץ עִם הַשְׁנִי, שָׂאַחַד לֹא יַסְכִּים עִם זַוְלָתוֹ, וַעֲזָבֵר עַל כָּל אַחַד וְאַחַד מֵה שַׁעֲזֵבֵר — יַטְוִרִים וַהֲרַפְתָּקָאוֹת, מְרִידּוֹת וַעֲנָשִׁים קָשִׁים וּמְרִימִים, אֲבָל בַּרְגָּעָה שָׂאָרֶם מְבָנִים אֶת הַקְדוֹשָׁ-בָרוּךְ-הָוּא בְתוֹךְ הַחַיִים שָׁלוֹ, אֵז חַי בַּעוֹלָם הַזֶּה כְּדִגְמַת הַעוֹלָם הַבָּא. חַיָּיו חַיִים גְּעִימִים, אֵין לו עַסְקָה עִם אָף אַחַד, וְאוֹהֵב אֶת כָּל בָּר יִשְׂרָאֵל, וַמְסִתְפֵּל רַק עַל הַטּוֹב שִׁישׁ אֲצֵל כָּל אַחַד, כַּמָּו שָׂאָמֵר רַבְנוּ ז"ל (לקוֹיטִים-מוֹהָר"ז, ח'ל'ק א', ס'ימָן רַפְבָּ), שָׁכֵל אָדָם צָרִיךְ לְחַפֵּשׁ וְלִבְקַשׁ וְלִמְצָא נְקֻדּוֹת טּוֹבּוֹת אֲצֵל הַזְוָלָת, וְכַשְּׁאָדָם מְרַגְּיל עַצְמוֹ לְחַפֵּשׁ וְלִבְקַשׁ וְלִמְצָא נְקֻדּוֹת טּוֹבּוֹת בְּזִוְלָת, עַל-יְדֵיכֶם אָפְלוּ שַׁהוּא יְהִי רְשָׁע גָּמָור, יִכְׁאַל לְהַמְזִירּוּ בְתִשְׁוָבָה שְׁלִמָּה, שַׁהְיָה מֵה שָׂאָמֵר דָּוד הַמְּלָךְ (תְּהִלִּים ל'ז, י): "וְעוֹד מַעַט וְאֵין רְשָׁע, וְהַתְּבוֹנֵנָת עַל מָקוֹמוֹ וְאַינְגָּנוֹ"; הַיְנוּ שְׁמַזְהִיר לְדוֹין אֶת כָּלָם לְכַפֵּר זְכוֹת, וְאַפְ-עַל-פִּי שָׂאָתָה רֹאָה שַׁהוּא רְשָׁע גָּמָור, אַפְ-עַל-פִּי-כֵן צָרִיךְ אֶתָּה לְחַפֵּשׁ וְלִבְקַשׁ "עוֹד מַעַט" טּוֹב, שֶׁשֶּׁם אֵינוֹ רְשָׁע, וְזֶה "וְעוֹד מַעַט וְאֵין רְשָׁע", שָׂאָדָם צָרִיךְ לִבְקַשׁ אֶת הַנְּקֻדּוֹת טּוֹבּוֹת

שיש בכל יהודי, ועוד יראה שיאיננו רשות, "והתבוננת על מקומו ויאיננו" – כבר אין אותו אדם כפי שהיה קדם לכך. וזה המעלה שהיהודים צריכים לדון את זולתו לבני זכות. וזה היתה מחת אהרן הכהן, שהיה "אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרben לתורה" (אבות א, יב); אהרן הכהן מסר נפשו בשבייל עם ישראל, ותמיד עשה שלום בין היהודי ליהודי, בין איש לאשתו, ולא היה יכול לסבול שיחסן מריבות בין נשים לישראל, ולאן חלק מבית לבית, מבית-הכנסת לבית-הכנסת לראות מה הוא יכול לפעול, כדי שתיה "אהבה ושלום" בין הבריות. כי אהרן הכהן היה סמל של אהבה ושלום". ואומרים חכמינו הקדושים (תנא דברי אליהו רבא, פרק יד): אהרן היה קשור חבל של ברזל במתניו, והיה מחריר על כל פתחי ישראל, וכל מי שאינו יודע למזהו, לפחות קריאת שמע ותפלה, מי שלא היה יכול ללמד, לפחות תורה, וכן קרב את נשים ישראל אל אביהם שבשמיים. וכן אומרים חכמינו הקדושים (חליין פט): אין העולם מתקים אלא בשבייל משה ואהרן. כי משה רבנו הוריד לנו את התורה מן השמים, ואהרן הכהן חלק מיהודי ליהודי, ממשפה למשפה,

לראות שיהיה "אהבה ושלום"; כי באמת התורה הקדושה לא נקנית אלא בשלום ואהבה, כי על הTorah הקדושה נאמר (משלי ג, יז): "דרך דרכיו נעם וכל נתיבותיהם שלום". ולכן אם אדם יש לו אמונה בברור עולם, וaino רוצח כלום, רק את הקדוש ברוך הוא, זהה כל רצונו, אז יש לו "אהבה ושלום" לכל אחד ואחד. אבל מה ainon רואים? שיש טبع רע בין בני אדם, שהם ערמוניים, הולכים בערמוניות, ובזה חושבים שהם מטעים את הבריות, אף עליהם לידע, שאינם מטעים אלא את עצם, כי אף אהם אין יכול להטעות את זולתו, ואם חשב שטעה אחרים, הוא שוטה גדול, כי מטעה את עצמו. ותקם מכל האנשים אומר (משלי ט, יב): "אם תכמף — תכמף לה, ולצף — לבך תשא"; אם אדם הוא חכם, מתחזק באמונה פשוטה בו יתפרק, מתחילה לחשב ולהתבונן, שהעולם הזה שאנו רואים: זום — נוף יפה, קרים וגבועות, שדות ויערות, צומח — כל מיני אילנות, עצים, פרחים, פרות, חי — כל מיני בעלי חיים, מדבר — כל האנשים שמטותובבים בעולם, זה לא נع בלבד, אין זה הולך בלבד, אין זה מטהובב בלבד, הכל זה אלקות ואלקות

זה הפל, הקדוש ברוך הוא הלביש עצמו במה שראה עינינו, ואנו במחנו ובשכלנו המצמץ קשה לנו לקלט דבר זהה, מה שلنנו מלכך בעונות ופצעים, טמאנו עצמנו בחטאיהם, ובפרט בגלי עריות, רחמנא לצלז, אשר אדם שחויט באגם הברית, מהו מטעם בעקבות, השכל שלו מתבלבל בכל מיני בלבולים, ואין יכול לקלט רוחניות חיות אלקות, כי אכן שאדם יזכה להרגיש את הקדוש ברוך הוא, שרק הוא גמצא, וב└עדיו אין שום גמצא, הוא צריך להיות קדוש וטהור, לזכה ולטהר את רמייח איבריו ושת"ה גידיו, שהוא הכלי של האדם. ואיך יזקם? על-ידי שמקים רמייחמצוות עשה ושת"ה לא תעשה, על-ידי זה מזכה גידיו ואיבריו, עד שנעשים כלים לקבל בהם רוחנית חיות אלקות, עד שmagish את הקדוש ברוך הוא. וזה עקר השעשוע והنعم שאדם צריך להגיע אליו זהה כעולם; לא לראות כלום — רק אלקות, לא לשמע כלום — רק אלקות, לא לנשム כלום — רק אלקות, ולא לדבר כלום — רק אלקות, ולהרגיש שהכל זה אלקות ואלקות זה הפל, אז יש לו "אהבה ושלום" עם כלם. אבל בשbill הבחירה והנפשון הקדוש ברוך-

כל

אהבה ושלום

הוא ברא את הסמ"ד-ם, שיעלים ויסטיר מבנייך אדם את רוחניות חיות אלקוטו יתברך, עד שאתה יחשב שהכלطبع מקרה ומזל, ומשם בא שחוֹשֶׁב שהוא ערמוני, יוכל לרמות בני-אדם, לעבד' עליהם, להתלוֹצֵץ מהם. ובאמת שוטה גדוֹל הוא! כי חכם האמת, הוא זה, שיש לו אמונה ברורה ומצפה בך יתברך, וצריך שתדרעו, בני ובנותי היקרים! אשר כל רגע ודקאה ושגגה שאתה חוויש מהקדוש-ברוך-הוא, הוא נדבק בקדוש-ברוך-הוא. ולכן אשורי האיש והאשה שעוזבים תמיד רק לחשב מהקדוש-ברוך-הוא, לידע שהוא יתברך מ מלא כל עליון וסובב כל עליון, ועל-ידי-זה הם ממשיכים את הקדוש-ברוך-הוא אליהם, שזה: "אם חכמתך — חכמתך", אם אתה חכם בחכמה אלקות, ובטלתך את עצמך לגמרי לאין סוף ברוך הוא, שזה עקר בחכמה — אותיות כ"ח מ"ה, אין לי כח בלי הקדוש-ברוך-הוא, שאתה צרייך להגייע אליה בזה העולם, אוי "חכמתך לך" — אתה הרוחף וזכית למה שזכית, אבל אם אתה עוזה ליצנות מדברים אלו, או מתלוֹצֵץ מבני-אדם, איןך מתלוֹצֵץ אלא מעצמך, "ולצתך — לבך משא", אתה בעצמך תסבל.

אֶחָדָה וִשְׁלׂוֹם כָּלָא

לוֹזָאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיקָּרִים! בָּאוּ גַּפְקָח אֶת
עִינֵּינוּ! אָנוּ נִמְצָאים בִּימִים שְׁמַתְאָבְלִים עַל חֶרְבֵּן
בֵּית-הַמֹּקֵדֶשׁ, וּמַדְ�עַ בָּא הַחֶרְבֵּן? מִחְמָת שְׁנָאת
חֶנְם (יְוָמָא ט:), שְׁהָסִית הַסְּמִינָה-בְּרֻוּךְ-הָוּא, וְלֹא
יִשְׂרָאֵל לְעָקָר עֲצָם מִהַקְדוֹשָׁ-בְּרוּךְ-הָוּא, וְלֹא
לְהַסְּתַּפֵּל עַל אַלְקָוֶת, אֶלָּא עַל גְּשָׁמִיוֹת וְחַמְרִיוֹת
וְעַבְיוֹת, שְׂזָה הָיָה הַגְּנָחָשׁ הַקְדוּמָנוּי, שְׁהָסִית אֶת חָנוֹה
לֹא לְלַכְתָּא אֶל הַקְדוֹשָׁ-בְּרוּךְ-הָוּא, אֶלָּא לְהִיּוֹת
מִצְיאוֹת בְּפָנֵי עֲצָמָה. וְכַתוּב בְּזַהֲרָה (בְּרָאשִׁית), שְׁעַל
הַגְּנָחָשׁ רַכֵּב הַסְּמִינָה-בְּרֻוּךְ-הָמִים, וְלֹכֶן בְּכָל מִקּוֹם שְׁיִשְׁ
פְּרוֹדִים בּוֹין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, בּוֹין אִישׁ לְאַשָּׁה, בְּרַ
מִינְן, סִימָן שְׁשָׁם יִשְׁ הַגְּנָחָשׁ, וְהַסְּמִינָה-בְּרֻוּךְ-הָמִים רַזְכֵּב
עַלְיוֹן. וְלֹכֶן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיקָּרִים! רָאוּ מָה לְפָנֵיכֶם,
יִכּוֹלִים לְחִיּוֹת אֶת הַמִּיִּם בְּ"אֶחָדָה וִשְׁלׂוֹם",
לְפִרְגִּישׁ רַוַּתְנִיּוֹת אַלְקָוֶת בָּזָה הָעוֹלָם, לְדָבָר אֶל
הַקְדוֹשָׁ-בְּרוּךְ-הָוּא, לְשִׁיחָ וּלְסִפְרָ אֶת כָּל אֲשֶׁר עָם
לְבָבָו לְהַקְדוֹשָׁ-בְּרוּךְ-הָוּא, לְקָנִים אֶת הַמִּצּוֹות
בְּשֶׁמֶחָה עֲצִימָה, לְעֹזֶר זֶה לְזֶה, שְׂזָה הַפְּנַזְעָדָן,
וְלַהֲפָךְ — כְּשֶׁאֵין לְאָדָם שְׁכֵל, מְסִכֵּן, נַתְגָּרֵשׁ
מַהְגָּן-עָדָן וּנְגַנֵּס בְּתוֹךְ הַגְּהִינּוֹם, בְּמַעֲרְבָּלָת הַמִּיִּם,
וּרְבָּעָם כָּל אָחָד, אֵינוֹ מַגִּיעַ לְעַמְקָה הַשְׁנוֹה עָם אָף
אָחָד, מְרִים לוֹ חִיּוֹן, שׂוֹרָה בְּדַכְאָוֹן, אֵין לוֹ

שלום-בית, רואה רק את הָרָע אֶצְל אֲשֶׁתּו, וְאַשְׁתּו רואה רק את הָרָע אֶצְל בַּעַלְה, וְשָׂגִינָהּ רואים רק את הָרָע אֶצְל הַיְלָדִים, וְכֵן הַזָּלָה מֵאִישׁ לְאִישׁ, מֵאָשָׁה לְרַעֲוֹתָה, אַחֲד מְרַכֵּל עַל זָוְתָו, עד שְׁפֵל הַמִּיעִם מִרוֹרִים כְּלֻעָנָה, רואים רק שְׁחוֹר, רק צְרוֹת, רק עֲנָן וּעֲרָפֶל, וְהַגָּלוֹת הַזֹּו נִמְשְׁכָת מִאַד, וְאֵין רואים סָוף וְקַץ לְכָל צְרוֹתֵינו. וְהַכָּל בָּא מִתְחַמֵּת שְׁאֵין הַקָּדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הָוּא נִמְצָא אֶתְנוֹ, עָמָנוּ וְאֶצְלָנוּ, שְׁאֵינָנוּ נוֹתְנִים לַהַקָּדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הָוּא לְהַכְּנָס בִּינָנוּ, כִּי אִם הַיָּינוּ נִعְשִׁים כָּלִים לְקַבֵּל רַוְחָגִוָּת חַיָּות אַלְקָוֹת, אֲז הַקָּדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הָוּא הָיָה אֶתְנוֹ, וְאֲז לֹא הָיָה שָׁיֵך מִתְלוֹקּוֹת, מִרְיבּוֹת, וּפּוֹחִים, אֵי הַבְּנוֹת בּין בְּנֵי-אָדָם, אֲבָל אָנוּ מִגְּרָשִׁים אֶת הַקָּדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הָוּא מִאֶתְנוֹ, וּעֲלֵיכִים זֶה אָנוּ גּוֹרְמִים לְסַלְק אֶת הַשְּׁכִינָה מִאֶתְנוֹ. וְזֶה מָה שְׁגֹרֶם לְנוּ כָל הַתְּהֻפּוֹכוֹת. בָּשְׂבִיל זֶה אָמַר הַקָּדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הָוּא לְעַם יִשְׂרָאֵל (דברים א, מב): "לֹא תַּעֲלוּ וְלֹא תִּלְמַדְמוּ, כִּי אִינָנוּ בְּקָרְבָּכֶם, וְלֹא תִּגְגַּפְוּ לִפְנֵי אֹוִיבָכֶם", וְאָמַר עַל זֶה הַפְּרִגּוֹם: הָרִי לִית שְׁכִינָתָא שְׁרִיא בִּינִיכָוּן, הַשְּׁכִינָה אִינָה נִמְצָאת בִּינֵיכֶם, וְלֹכְן אַתֶּם נְשָׁבָרִים לִפְנֵי אֹוִיבֵיכֶם, וּמְזֹה בָּאִים הַדְּכָאוֹנוֹת שִׁיאַש בֵּין בְּנֵי-אָדָם, שְׁמִסְתּוּבָבִים שְׁבוֹרִים, רְצֹצִים, רְגִזִּים, נְטוּלִי

שמחת חמימים, כי אין אומנותם ברורה ומזוכחת, אין מרגשיים שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה. קוראים חדשות של כל מני עתונאים נואפים שפוחטים מכל העולה על רוחם, שומעים חדשות מכל מני שדרנים נואפים, שמשדרים כאות נפשם, ושוכחים שיש בדור זה צדיקים הידועים בהקדוש-ברוך-הוא, חכמי ישראל, שאליהם אנו מצוים לציית, ולשמע בקולם, ולעין רק בספריהם, במקום לשם לקול פרחה הפסית ומידח נגר הקדוש-ברוך-הוא פתוות, ומןחר ריב בין יהודי ליהודי, במקום לקרוא מה שכל עתונאי נואף כותב כל מני שיטיות וחבליים ודמיונות של שקרים, טוב יותר לבת לצדיק הבודק בהקדוש-ברוך-הוא, שיש ברצונו להפוך את כל ולחטירך בתשובה שלמה, ולקרבה אליו יתברך. אבל הפט"ד-מ"ס עושה כל מני פעולות לרחק את האדם מהצדיק האמת וממנו יתברך, ומכניס בו קשיות עליהם, כדייתא בדברי רבינו ז"ל (לקוטי-מורן, חלק ב', סימן נב): מברך שתהיינה קשיות על הצדיקים, כי כשם שיש על הקדוש-ברוך-הוא קשיות, ויש הרבה דברים שאנו מבינים, כמו כן יש קשיות על הצדיקים ואנו מבינים אותם. ועלינו לזכור היטוב

היטב מה עשינו; אדם חזר בתשובה, וזה חשוב מאד בשמיים, כמו אמר ר' ז"ל (ברכות לד): במקום שבעל תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד; ועל כן חיב בעל תשובה לזכור מה עשה, ולא ישבח כרגע מה עשה, אלא יקניהם אצלו (תהלים נא, ה): "זחטתי נגיד תמיד", שאריך תמיד לזכור מעשיו שעשה, ועל ידי זה אף פעם לא יקשה שום קשיות על הקדוש ברוך הוא, אלא ידע, שצדיקתו בכל דרכיו, וחסיד בכל מעשינו" (תהלים כמה, יט). אף שיש דברים שאיננו מבינים, אבל אנו יודעים, שהמהמת שהמחין שלנו פגומים, חטאנו ימים, שבועות, חדשים ושנים, טמאנו מחנו ונענתנו, ואף שאנו עתה שבים בתשובה, אבל כיצד נוכל להבין את הקדוש ברוך הוא? ועל כן עליינו להתקזק באמונה פשוטה, ולהיות רגילים לומר את הפסוק הזה (דברים לב, ד): "הצור תמים פלו, כי כל דרכיו משפט, אל אמונה אין עול, צדיק וישר הוא". כל אשר הוא יתברך עשה, הכל בצדק, בחסד וברחמים. כמו כן על הצדיקי אמת, הדוברים בהקדוש ברוך הוא, ואין נפרדים ממנה יתברך כרגע, אסור לדבר ולהרהר עליהם, כי הם מאד קדושים, ואף כשהם דברים עם בני-אדם, מתחם

קלה

אהבה ושלום

ומחשבתם דבוקים איז באין סוף ברוך הוא, ולאנו
הקטנים ומירודים, אין מושג בדבר כזה, איך יתכן
צדיק דבוק במקדוש-ברוך-הוא, ואף-על-פייכן
מדובר עם כלם. וכמו שאומר רבנו ז"ל (ליקוטי
מוחב"ז, חלק א', סימן ה'), שהצדיקים תמיד דבוקים
במקדוש-ברוך-הוא, ואף כשהם דבריהם עם אנשים,
או מלבושים בתחום דיבוריהם תפלות למקדוש-
ברוך-הוא, ואדם חושב שהצדיק מדבר אליו, ובין
כה הצדיק מדבר איז אליו יתברך, ולאנו קטני השכל,
מלויי המכח, אין מהשגה בדבר כזה, לכן אסור לנו
להקשות קשיות על הצדיקים האמתיים, הדבוקים
באין סוף ברוך הוא, וכשעולות לנו מחשבות של
כפירות ואפיקורסיות, רחמנא לאצלו, כשעולים לנו
חרהורים על הצדיק האמת, עליינו לזכר ולידיע
שהאצלנו משחו לא בסדר, אני אכלנו טרפות
ונבלות, ומןנו נטמTEM, חילנו שחת, עברנו על
עריות וגשמי הברית, ועשינו דברים מכעריים,
וכיצד נבין הנהגת הבורא יתברך שם ו הצדיקים
האמתיים ? !

לזאת, בני ובנותי היקרים ! באו גתמק
באמונה פשוטה בו יתברך, באו נחפש את

כלו

אהבה ושלום

ה"אהבה ושלום" בין נשות ישראל. עליינו למסר נפשנו רק להיות ב"אהבה ושלום" עם כל אחד ואחד, אף שזה בא קשה מأد, עם כל זאת, זה התקין שלנו, אם אנו רוצים להגאל מהגולות הדרה של אמות העולם הרוצחים, שפלום שונים אוחנו, ואינם יכולים לסבלנו, רוצים להשליכנו לים, אבל שוכחים, שחכמינו הקדושים אומרים (תענית ג): **כשם שאי אפשר לעולם בלי רוחות, כן אי אפשר לעולם בלי ישראל; ולא יעלה בידם, עם ישראל בני הקדוש ברוך הוא, כמו שכתוב** (דברים יד, א): **"בני אתם ליהו אלהיכם"**, וככל שנחזר בתשובה שלווה אליו יתברך, כמו כן נוריד את השכינה זהה העולם, ושם בריה לא תוכל לעשות לנו דבר. וכך על ידי אמונה חזקה בו יתברך, נאהב את כל בר ישראל, ונהייה בשלום עם כלם. זאת, בני ובנותי היקרים! פחדירך בעצמכם רק אמונה בבורא יתברך שם, ותזכרו היטב, שדבר גדול ודבר קטן אין געשה מעצמו, אלא בהשגת המ אצלן הצעירן, הפתחת הראשונה וחותוננה היא רק הקדוש ברוך הוא! אם אתם צרייכים ישועה, אל תפנו לבשר ודם, אשר אינו יכול לעוזר לעצמו, ואיך יעזר לכם? וכך אומר

קלז

אהבה ושלום

רבינו ז"ל (לקוטי-מוהר"ז, חלק ב', סימן כה), שפעלה
התבוזות שאדם מתחזק לקדוש-ברוך-הוא,
ומפרש את כל שיחתו אליו יתברך בדבר איש אל
רעשו ובהיר לו אל אביו, עליה על כל המדרגות
בעולם, ואין עוד מדרגה גדולה מזו, שאדם מספר
ומשיח לפניו קונו כל צרכיו וכל אשר מעיק לו,
ושופך לפניו את כל אשר עם לבבו, בלי שום
חכמת כלל, בתרמיות ובפשיטות, וברק זה בונה
את האמונה. כי מה זה אמונה? שמאמין
שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פהarti, עמי ואצלי,
וכל צרכי וחסרוןותי אני מבקש רק ממנה, הרי זה
סימן שיש לי אמונה. אבל אם אדם אינו מבקש
מן יתברך כלל, סימן שאין לו אמונה, והוא רץ
בקורא בהרים, אינו יודע לשית עצות לנפשו, רץ
לוזה, מתרוצץ להיא לבקש ישועות, ולבסוף נוחל
אכזבות. זאת, בני ובנותי היכרים! באז נתחזק
באמונה פשטה בו יתברך, באז נחדר בתוך תוכנו
שהקדוש-ברוך-הוא נמצא אתנו, עמו ואצלו, וכל
מה שאנו חנו צרייכים, علينا לבקש רק ממנה יתברך,
וברק זו תהיה הגאלה השלמה, שאנו מצפים בכל
שעה ובכל רגע להגאל. כי עקר הגאלה — שייה
רק "אהבה ושלום" בין עם ישראל.

ב.

**על-ידי שיחיה בשלום עם כלם, יהיה תמיד מישב
ברעתו**

בני ובנותי היקרים ! כשהאדם מחהש רק את
השלום והאהבה אצל כלם, אזי הוא מישב בראתו,
וכל אשר עוזה הולך במתינות ובגדלות המהין
גפלאה, ואינו מבטל ומבלבל, אז מי חמימים טובים,
חמים ברוגים ; כי על-ידי "אהבה ושלום" נתיישבת
בעתו של אדם. כי למה אדם מבטל ? מחתה שאינו
יכול להתאחד עם שום בר ישראל, תמיד יש לו
קשיות על זולתו, ואינו יכול לסייעו, וזה מה שגרם
לנו את כל הוצאות והבעיות, ובעבור זה הבניאדים
מדקדכים, ומסתובבים בלי שחתה חמימים,
עצמנים וכיו, מהם בכעס ובמריבות. ולכן אומרים
חכמינו הקדושים (ראש השנה יח) : בזמן שיש שלום
— יהיה לשון ולשםחה, אין שלום — צום ; אם
עם ישראל יהיה תמיד בשלום אחד עם השמי, אזי
יהיו תמיד שחים ועליזים, ולא יצרכו לצום
בתשעה באב ובשאר החומות שאנו צמים עקב
חרבן בית המקדש וגלות ישראל, ומהן קי
נגאים. זאת, בני ובנותי היקרים ! באו נהיה עתה

ב"אהבה ושלום" ביגינו, ונחדר בזולת "אהבה ושלום", ואף שחלקם חווים בתשובה שלמה, ומחרירים אחרים בתשובה שלמה, שהוא דבר גדול מאד, עם כל זאת מהו הסימן שבאמת זכיתם לחזור בתשובה, ותשובהיכם נתתקבלה בשמי? אם יש לכם "אהבה ושלום" לזרות, אתם אויבים את כל יהודי בלי יוצא מן הכלל, אפילו שאינו שיך למפלגה שלכם, אפילו שאינו שיך לחברה שלכם ולדעתיכם, עם כל זאת יש לכם "אהבה ושלום" אילו, זה סימן שנתקבלה תשובהיכם בשמי, והיא תשובה אמיתית, אבל אם יש לכם קשיות וסתוקות על זה ועל זה, "פלוני אינו נוגג בשורה, אלמוני אינו עושה בנדרש", וכן הלאה כל מני טענות על הבריות, ויש לכם עסק עם אחרים, סימן שעדיין אתם רוחקים מתשובה שלמה, ועדיין לא קבלויה בשמי, כי אם אין "אהבה ושלום" פה למטה, אין "אהבה ושלום" מעלה. ותケמינוקדושים אומרים (שבת י): **שםו של הקדוש ברוך הוא נקרא שלום;** ורבני זיל אומר (לקוטי מוהר"ז, חלק א', סימן ר): **'אחד' גימטריה אהבה,** וכן אם יש "אהבה ושלום", סימן שאנו דובוקים באין סוף ברוך הוא, כי **'שלום'** הוא **שםו של הקדוש ברוך הוא,**

קמ

אהבה ושלום

ו'אהבה' בגיימטריה אחד, ומיהו אחד? רק קדוש-
ברוך הוא!

לזאת, בני ובנותי היקרים: עכשו אנו צרייכים
ללכת במדתו של אהרן הכהן, שהוא אוחב שלום
ורודף שלום, אוהב את הברית ומקרban לתוכה,
ותמיד כבד את האלת. לנו אומרים חכמיםינו
קדושים (אבות דרבנן, פרק לו, סימן יב): איןנו נכנס
לתוכ דבורי חבירו — זה אהרן; אהרן הכהן תמיד
סבב עם בני-אדם שיחזר בתשובה שלווה, שייהיה
ביניהם "אהבה ושלום", ואף פעם לא נכנס
בעסקיהם הפרטיים של בני-אדם, אלא ראה
שייהיה שלום-בית בין איש לאשתו, בין איש
לוילתו. אבל כתוב בזהר, שהסתמך-מן קנא
באחרן הכהן ורצאה להרגו, ועל-כן הסית את
ישראל לעשות את העגל, וגרם לאחרן הכהן מה
שגרם; כי הסמך-מן שוגג מאי יהודי שעושה
"שלום ואהבה" בין הברית, ואיננו יכול לסבלו,
כי כל מה הטעמה והטראה אחורא ומקלפות זה
הפרד ומשל — לעשות הסתות בין הברית,
ועל-כן מסית ומידים זה נגד זה וזה נגד זה, ואין
רואים סוף להסתות, ובני-אדם חושבים שעלי-ידי

זה יהיה לנו טוב יותר, אך טוועים טעוות מרה, כי אדרבה, הגויים מחייבים לזה שלא יהיה שלום בין נשות ישראל, כי רק כך יכולים לעשות פרצחות בנטמות ישראל. ואין הגויים מבדילים בין חילונים לדתיים, אלא שונאים את כלנו ללא הבדלי מעמדות, מוצאים וחשפות, ולא יעזר מאומה, כי כבר אמרו חכמינו הקדושים (شمota רבבה, פרשה ב', סימן ד'): מִזֶּה שִׁירְדָּה תֹּרֶה לְעוֹלָם, יִרְדָּה שְׁנָאָה לְעוֹלָם; וכן אמר רבי שמואל בר יוחאי: הַלְּכָה הִיא בִּידֵינוּ שְׁעַשָּׂו שׂוֹגָא לִיעַקְבָּ (ספרי בהעלותך ט, י); וזה הסבה שעلينו לחזור בתשובה שלמה, ולהפסיק את השנאה והטינה, ולהתאחד באחדות אחת במקשה אהת, בחומת בצרה, וזה אמות העולם יעמדו מנגד, ולא יוכלו לנו כלל. ומה גם שפָּאֵשֶׁר גָּזֶה לְשִׁבְרָה אֶת הַמְּחִיצֹת הַמְּבָדִילוֹת בֵּינֵינוּ, יַתְגַּלֵּה אֶלְיִנּוּ הָאֹרֶן סָוִף בְּרוֹךְ הוּא, וזה תהיה בגאלה, שבלם ידברו אל הקדוש-ברוך-הוא, כמאמר הנביא (צפניה ג, ט): "כִּי אָז אַהֲפֵךְ אֶל עַמִּים שְׁפָה בְּרוֹךְהָ קָרָא כָּלָם בְּשָׁם הֵ'" ; כל אשר אנו ארייכים נשית ונדרבר רק אליו יתברך, שזה עקר התשובה. כמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי-מורין), חלק א', סימן לז), מה זה תשובה? להזכיר את עצמו אל

היכן שָׁבָא — תִשׁוֹב ה', ה' — זו הנשמה.
 הקדוש ברוך הוא ברא את העולמות בצורה כזו
 של שם הרויה ברוך הוא; עולם האצלות בנגד
 אותן, עולם הבריאה בצדן אותן היצירה
 בצדן אותן ר', ועולם העשיה הגשמי והחמרי הנה
 בצדן אותן ה' האחרונה. ועלינו לקשר את אותן
 ה' בחרורה אל י' ה' ר', הינו עולם העשיה צരיך
 לעלות למעלה, להתקשר אל האצלות, בריאה
 וייצירה, ואז יש לנו שם הרויה משלם, שנרגיש את
 הקדוש ברוך הוא, שגdra שקהדוש ברוך הוא
 מנהיג את העולם, וממשלה רק בידיו יתברך.
 לאות, בני ובנותי פיקרים! אם אתם רוצים להיות
 מישבים בדעתכם, בישוב הדעת אמיתי, ולא
 תפתרו מושום בראיה שבעולם, תשפטלו שישיתה
 "אהבה ושלום" בינייכם, ותאהבו זה את זה, ואז
 תשלימו בינייכם, תכבדו ותיקרנו זה את זה, ואז
 יהיה לכם טוב ונעים, תוציאו מראשם מחשבות
 של גרשין, ועל ידי זה תצליחו את ידריכם, תראו
 שישיתה שלום בית פרידר בינייכם, ולאל תשפלו
 ותבזבז זה את זה, ואז הקדוש ברוך הוא יהיה
 בתוך ביתכם, וכל ארכיכם וחסרונכם תבקשו רק
 ממנה יתברך, ותשפכו לפניו צקון לחשכם, וכל

קמג

אהבה ושלום

אשר מעיך עלייכם; לא כדאי להסתובב בפנים
שונאים זה את זה, מחד – עצבניים, קפפניים,
מטילי אימה, ומайдך – חוששים, רועדים,
זוחלים, שבורים ורוצחים, מה רוח היה לכם
מה? אלא הכניסו את ה"אהבה ושלום"
ביניכם, אז יהיה לכם ישוב הדעת אמיתי, שאין
למעלה הימנו.

.ג.

על-ידי אהבה ושלום עם הזולת, האדם תמיד
שמחה, וחיה חיים נעים

בני ובנותי היקרים! עלייכם לדעת, אשר
על-ידי מחת "אהבה ושלום" עם הזולת, אדם
שרוי תמיד בשמחה; כי אין עוד בעולם מחת יותר
יפה ויקרה כמו "אהבה ושלום" עם הזולת, וזה
מה שאריך להיות בראש מעיננו, זו המדרגה
הعلiona ביותר. אנו רואים בני-אדם חזרים
בתשובה שלמה – אשறיהם ואשריהם חלקם, והם
מחפשים מדרגות ומשגות, ואינם יודעים,
שהמדרגה והמשגה הביא עליונה היא – לחיות
ב"אהבה ושלום" עם הזולת; כי בזה מתגלה

אליהם האור אין סוף ברוך הוא — הקדוש ברוך
הוא בעצמו, ביכולתו, וברגע שמתגלה הקדוש
ברוך הוא לאדם, אז יש שמחה אמתית; כי אין
עוד שמחה בשחתת האמונה, שאדם מרגיש את
קדוש ברוך הוא. ולכן, בני ובנותי פיקרים! אם
אתם רוצים לחדור בתשובה שלמה, ואם אתם כבר
חוזרים בתשובה שלמה, ראו להחדר בעצמכם
"אהבה ושלום" עם הזולות, וזה כבר יביאכם לכל
טוב אמיתי ונצחי, ותהיו תמיד שמחים ועליזים,
ותשפלו תמיד רק לשמה את עצמכם ואת
זולתכם. הנה אמת שעוברים עליכם צרות ויסורים,
MRIות והרתקאות, ואין אדם בעולם שלא עברו
עליו צרות ויסורים, אבל אין זו עצה להמשיך את
עצמך אל הצלות והפטול, כי כך אומרים חכמים
קדושים (מועד קטן כז): כל הנמשך אמר הצער
— הצער נמשך אחריו; לא יוציאו לכם שאותם
רצוים אמר הצער שלכם, יותר טוב לברכם אל
קדוש ברוך הוא, ולשם תמיד ביטורים שהם
מנת חלקכם, ויכמארם זיל (פענית ח): כל השמחה
ביטורים הבאים עליו — מביא ישועה לעולם; אם
אדם שיש תמיד בינה שעובר עליו, ואינו קורא תגר
אחריו יתברך, ויודע שיש איני צריך כלום, רק את

כמה

אהבה ושלום

הקדוש-ברוך-הוא, לא ממעין אותו מאומה, אני באהבה ושלום" עם הזלת, ואם הוא שונא אותו — זו הבעיה שלו, הוא אינו אוהב אותו — אין זה ענייני, אני רוצה רק את הקדוש-ברוך-הוא, ואני אוהב את כל היהודי, כי כל היהודי חלק אלה ממך, ואני רב עם אף אחד", אזי מביא ישועות לכל העולם. זאת, בני ובנותי היקרים! זכו שכל העובר עליהם בא בחסבון צדק מאתו יתברך, כי רוצה שאתם תחזרו אליו, רוצה שתרגישו אותו, לכן אומרים חכמינו הקדושים (מנחות ג): מה יצת אינו מוציא שמו אלא על-ידי כתית, אף ישראלי אינם חוזרים למועד, אלא על-ידי יסורים; בזה שעוברים על היהודי תהפכות ומחרות, ונשבר ושב אל הקדוש-ברוך-הוא, תכפי-ומיד נפתח לו האור אין סוף. אבל להגייע לזה צריכים לבוא אל הצדיק האמת, שmagala לנו שהקדוש-ברוך-הוא רוצה אותנו וואהב אותנו, וכל אשר עבר עליינו — הכל לטובה. לכן אומרים חכמינו הקדושים (קדשין מ): הקדוש-ברוך-הוא מביא יסורים על הצדיקים בעולם הזה, כדי שיירשו את העולם הבא; וכן אמרו (בראשית רבה, פרשה ט): "טוב מאד" — זו מחת היסורים, שעלייךם הבריות באות

לעולם הבא; בsharp עלי הודי צרות, ואינו נשבר, אלא בא אליו יתברך, ומספר לפניו כל אשר מעיך לו, אך נפתח לו הלב, שmagisch אור אלקי. זאת, בני ובנותי היקרים! זכרו היטב, שער התשובה שלמה לשוב אליו יתברך, זה רק על-ידי הדבר, שאדם צריך להריגל עצמו לדבר אליו יתברך. וכך אמר הנביא (hosha'a א): "שובה ישראל עד תורי"ה אלקי, כי בשלת בעונך, קחו עמכם דברים ושובו אל תורי"ה; זה עקר התשובה — לדבר אל הקדוש ברוך הוא, לספר כל אשר עבר עלייכם לפניו יתברך, כי הוא יתברך מביןอาทיכם,بشر-ונם אינם יכולים לרדת לסוף בעתיכם, ורק ישב אתיכם בסבוכים, ותחיינה לכם אכזבות גדולות ממנה. אבל דבר זה מגלת רק הצדיק האמת, ואם הפט"ד-מן מסית ומדייח נגד הצדיק האמת, תראו לכם, שהוא הבהיר והנשוו שבלכם. לכן על-ידי ק"א אהבה ושלום". שייה לכם עם הצדיק האמת, זה יביא לכם אהבה ושלום" שיישרו בין הבריות, גוזה ועל-ידי אהבה ושלום" שיישרו בין הבריות, גוזה להגאל בישעת עולם.

תמ ונשלם, שבח לאל בורא עולם!